

In de loop van de maand juli zijn twintig "verkenner", allemaal jongeren uit Kraainem (B), aangekomen in de Sint-Antoniusschool (India) om er een handje toe te steken en om kennis te maken met de dagelijkse realiteit van het leven in India. Ons team ter plaatse was heel nieuwsgierig en ongeduldig om deze twintig «blanken» te zien komen... het zou de eerste keer zijn dat er een zo groot aantal buitenlanders in de streek zou verblijven! Pierre, één van de leiders van de «verkenner» deelde ons zijn indrukken mee :

Aankomst te Dugawar...

Het is ongeveer 17u. De schoolbus die zo vriendelijk is geweest om ons te komen oppikken aan het station, verlaat de grote weg naar Moradabad en baant zich een weg door het platteland, richting Dugawar en die beruchte Sint-Antoniusschool ! Eén van de verkenner grapt: « Ik heb het gevoel dat we op een andere planeet zitten ».

De hobbelige weg waarop we rijden heeft inderdaad niets gemeen met onze Europese wegen. Al zijn we in België maar één continent

verwijderd van deze streek, toch zijn we ons er al van bewust dat we ons eigen universum hebben verlaten en bereiden we ons voor op een buitengewone ervaring.

Die ervaring bestond voor ons vooral uit de volgende elementen.

De school...

Het eerste wat ons opviel bij aankomst in de Sint-Antoniusschool, is het feit dat ze echt 'in the middle of nowhere' ligt: ver van wat ons de bewoonde wereld lijkt. Zelfs vandaag nog vragen vele van onze verkenner zich af waar dat beruchte gehucht nu eigenlijk lag. In dat minuscule dorp troffen wij nochtans een schoolgebouw aan dat ons heel groot leek en waar momenteel bovendien een secundaire afdeling tegenaan wordt gebouwd. Maar waar moesten de leerlingen voor die school allemaal vandaan komen ? Niet uit Dugawar, zoveel was zeker. De leerlingen blijken te komen uit de talrijke dorpjes in de wijde omtrek. We hebben de eerste dagen van ons bezoek overigens

de kans gekregen om enkele van die dorpjes te gaan bezoeken. In kleine groepjes gingen we, begeleid door *Simanchal* en *Sophie*, een kijkje nemen in de woningen van de leerlingen. Daar werden wij allerhartelijkst onthaald en hebben wij lekkere mango's gegeten, maar we hebben daar ook goed begrepen hoeveel omkaderingswerk het runnen van de school vergt. De vakantieperiode liep op zijn einde, en *Simanchal* viel de dubbele taak te beurt om de kinderen ertoe aan te zetten om terug te keren naar school en diegenen te kapittelen die liever cricketwedstrijden speelden dan hun huiswerken voor wiskunde en Engelse taal te maken...

De eerste schooldag viel vier dagen na onze aankomst. Toen we de leerlingen zagen toestromen, konden we met eigen ogen vaststellen dat het schoolgebouw absoluut niet te groot was, integendeel !

De leerlingen...

We waren getroffen door de rijpheid, het hoge kennisniveau van de Engelse taal en de

algemene kennis van bepaalde leerlingen, vooral in het vijfde en het zesde leerjaar. Het was ons een ware vreugde om enkele uren les te mogen geven aan deze kinderen. Maar het meest verrassende was voor ons hun kleding. Terwijl hun woningen er uitzien zoals in de oude uitdrukking: "arm maar proper", hebben wij anderzijds moeten vaststellen dat wij minder goed gewassen en proper waren dan de kinderen ! Het duurde ook even voor wij beseften dat een short en een "marcelleke" niet echt voorgeschreven kleding zijn op school... Als verzachtende omstandigheid roep ik het feit in dat het wel héél warm was, en wij dat niet gewend zijn.

De warmte ...

We lenen de thermometer uit het kantoor van *Krishna* en leggen hem in volle zon. Wij willen bevestigd zien

Jongeren uit België die hier een speelplaats voor de school van Sint Antonius bouwen? *Amar Ujjala*, de plaatselijke krant, besloot om een artikel te wijden aan deze uitzonderlijke gebeurtenis !

De verkenner hebben de school een klok geschonken !

Zowel op de school, waar de jongeren animatie verzorgd hebben, als in de dorpen, zal iedereen nog lang over hun bezoek napraten !

dat het te warm is om buiten te werken. 49°C. Perfect, we hebben onze pauze verdiend !

De fysieke arbeid...

Ondanks de temperatuur hebben wij toch vele uren onder de brandende zon gewerkt. Wat wij zullen onthouden zijn niet de kilo's zand die onze groep heeft verplaatst, of de honderden liters water die wij hebben gedronken, maar wel de reactie van de personeelsleden van de school, toen ze ons zagen werken in die geweldige hitte. Zij deden allemaal hun best om te begrijpen waarom "welstellende" jongeren zoals wij kwamen afzien op de speelplaats van hun school. Toegegeven, sommigen onder ons stelden zichzelf op dat ogenblik exact dezelfde vraag !

Het voedsel...

Vele van onze jongeren hebben zich ook afgevraagd waarom ze naar India waren gekomen toen ons voor de zesde keer een schotel dal (linzen) als warme maaltijd werd opgediend. In het algemeen was het voedsel, dat door een groep plaatselijke koks werd bereid, echt lekker, zij het niet altijd heel gevarieerd. Op marktdagen kregen we vaak een stuk kip

of vis, een feestmaal voor diegenen onder ons die geen linzen meer konden zien. Maar op die dagen waren er ook altijd verkenners die systematisch weigerden te eten. Zo werd het aan tafel gemakkelijk om te raden wie die ochtend met ons meegegaan waren naar de markt en die kippen of vissen gezien hadden voor ze op onze borden eindigden...

Wij zullen de NGO *Het Werk der Broden* altijd dankbaar blijven, omdat ze een groep van twintig jonge Belgen de kans heeft gegeven om naar de *Sint-Antoniusschool* te komen. De klok en het lesmateriaal dat wij aan de school hebben gegeven vallen in het niets vergeleken bij wat wij uit dit project mee naar huis hebben genomen. Dit is voor elk van ons een verrijkende belevenis geweest. Deze ervaring heeft de verkenners onder meer doen beseffen hoe extreem comfortabel ons dagelijks bestaan in België wel is. We hebben na onze terugkeer de mama van één van onze jongeren ontmoet. Zij vertelde ons hoe verbaasd ze was geweest: « *Ik ben met vakantie gegaan met onze zoon, en hij heeft niet één keer geklaagd, noch over de lengte van de autoreis, noch over de warmte, noch over het eten dat ik klaarmaakte...* »

Problemen met elektriciteit

Een suikerfabriek die gelegen is op drie kilometer van de *Sint-Antoniusschool*, wekt elektriciteit op en verkoopt die aan de overheid. Jammer genoeg zijn de uiteindelijke afnemers alleen de mensen die in en rond de steden wonen. In 2008 hebben wij aan de fabriek gevraagd om ons te helpen, door ons rechtstreeks elektriciteit te leveren, omdat het lokale elektriciteitsnet in deze streek niet voldoet.

Zij konden niet ingaan op ons verzoek, maar hebben toch besloten om ons te helpen: ze hebben ons een krachtige generator geschonken en hebben beloofd om de onderhoudskosten van die machine op zich te nemen.

Voor we over de generator beschikten, was het leven op de campus vaak erg lastig. In de zomer zijn de ventilatoren absoluut noodzakelijk.

Ondanks dat de generator over een certificaat beschikt dat zegt dat hij «*Environmentally friendly*» is, hebben wij besloten om hem alleen te gebruiken als wij echt een grote hoeveelheid elektriciteit nodig hebben. Aan dit systeem hebben wij onlangs een nieuwe installatie toegevoegd die bestaat uit vier zonnepanelen en een UPS (*Uninterruptible Power Supply*). Dat volstaat om permanent enkele elektrische toestellen te laten draaien in het schoolgebouw. Wij hopen deze installatie uit te breiden als het nieuwe schoolgebouw af is.

Systemen op zonne-energie komen in India niet veel voor, toch niet in deze streek. Het is dus heel moeilijk om competente leveranciers of technici te vinden. Dankzij deze

nieuwe installatie kunnen wij laten zien dat zonne-energie in bepaalde situaties een alternatief kan zijn voor petroleum.

Een UPS stockeert elektriciteit in batterijen. Die elektriciteit kan afkomstig zijn van de zonnepanelen, van het elektriciteitsnet of van de generator.

De middelbare school

De constructie van het nieuwe schoolgebouw verloopt volgens plan. Wij zullen hierop later uitgebreid terugkomen met een stand van zaken in een volgende nieuwsbrief...

